

Sygn. akt VI U 2987/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Janusz Madej

Protokolant – st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2020 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: D. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia :

- 19 lipca 2019 r., znak: (...);

- 19 lipca 2019 r., znak : (...)

w sprawie: D. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej D. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2019 r. do 31 maja 2021 r.;
- 2) stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VIU 2987/19

UZASADNIENIE

Pisemne. Decyzją odmowną z dnia 19 lipca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., znak, znak decyzji (...), na podstawie przepisów art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonej D. G. z 24 kwietnia 2019 roku odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż w myśl ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje osobie, która spełnia łącznie następujące warunki. Po pierwsze, jest niezdolna do pracy, po drugie posiada wymagany okres ubezpieczenia, to jest osoba w wieku powyżej 30 lat winna posiadać 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu i po trzecie, niezdolność do pracy powstała w czasie trwania ubezpieczenia lub po ustaniu, nie później jednak niż w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Organ rentowy wskazał, iż, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 9 lipca 2019 r. nie stwierdziła u wnioskodawczyni niezdolności do pracy, wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty został załatwiony decyzją odmowną. Odrębną decyzją, wydaną tego samego dnia, więc 19 lipca 2019 r., znak (...), po wstrzymaniu wypłaty renty, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując

się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z urzędu od dnia 1 sierpnia 2019 r., to jest od najbliższego terminu płatności świadczenia, wstrzymał wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy. W pkt. I.3 tej decyzji, organ rentowy wskazał, że prawo do renty uzależnione jest m.in. od istnienia częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy. W wyniku badania lekarz orzecznik ZUS orzekł wobec ubezpieczonej, że nie jest niezdolna do pracy, w związku z tym renta nie przysługuje. Odwołanie od tych decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się zmiany tych decyzji poprzez ustalenie częściowej niezdolności do pracy i przyznanie jej tego świadczenia, stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie częściowej niezdolności do pracy, pomimo dysponowania w chwili wydania decyzji dokumentacją lekarską, niezbędną do wydania orzeczenia. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podnosiła, że orzeczeniem z 5 czerwca 2019 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił jej częściową niezdolność do pracy na okres do dnia 30 listopada 2019 r. Ubezpieczona wskazywała, że wniosła sprzeciw od tego orzeczenia, argumentując, że lekarz orzecznik zignorował szczegółową dokumentację lekarską, dołączoną do wniosku, a przez to nieprawidłowo wydał orzeczenie o okresie trwania niepełnosprawności do pracy. Wnosiła ona w sprzeciwie od tego orzeczenia lekarza orzecznika z wydłużenia okresu orzeczonej, częściowej niezdolności do pracy, a Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 9 lipca 2019 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. W konsekwencji decyzją z dnia 19 lipca 2019 r. wstrzymano jej wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy i drugą decyzją odmówiono prawa do renty. Z powyższymi decyzjami ubezpieczona się nie zgadzała. Powoływała się na art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym w postępowaniu w sprawach o świadczenia, określone w ustawie stosuje się przepisy k.p.a., chyba, że ustawa emerytalna stanowi inaczej, a stosownie do treści artykułu 139 k.p.a. organ odwoławczy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej, chyba, że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub interes społeczny. W ocenie ubezpieczonej orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 9 lipca 2019 r. narusza regułę zakazu reformatonis in peius **[f00:10:52.224]**, bowiem zmienia zaskarżone orzeczenie lekarza orzecznika na niekorzyść ubezpieczonej, ustalając, że jest ona zgodna, że jest ona zdolna do pracy. Wnosząc sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczona pozostawała w przekonaniu, iż co najwyżej spowoduje ono utrzymanie dotychczasowego orzeczenia w mocy, a nie pogorszenie swojej sytuacji prawnej, jej sytuacji prawnej i faktycznej. Poza naruszeniem zasad prawa procesowego zaskarżone orzeczenie, zdaniem ubezpieczonej, zostało wydane z naruszeniem art. 7 k.p.a., w związku z art. 77 k.p.a. ubezpieczona podnosiła, że Komisja Lekarska ZUS nie rozpatrzyła w sposób wyczerpujący zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności dokumentacji lekarskiej. Ubezpieczona podkreślała, że mimo podejmowanych działań, w postaci systematycznej rehabilitacji nadal odczuwa dolegliwości, po przebytej chorobie nowotworowej z powodu utrzymującego się zespołu bólowego neuropatycznego, spowodowanego polineuropatią. Ubezpieczona pozostaje pod stałą opieką lekarza, m.in. neurologa, onkologa, psychiatry, kardiologa, a także rehabilitantów. Ubezpieczona w związku z tym uważa, że stan jej zdrowia fizycznego, ale także psychicznego, mimo wszystkich starań nie uległ poprawie na tyle, by odzyskała całkowitą zdolność do pracy. Co prawda ubezpieczona przyznawała, że jest aktywna zawodowo, lecz jednocześnie podnosiła, że pracuje na stanowisku dostosowanym do charakteru jej schorzeń. Dolegliwości po przebytych leczeniu onkologicznym znacznie utrudniają jej funkcjonowanie i wykonywanie pracy na stanowiskach stresorodnych, stąd też nie może być mowy o jej zdolności do pracy. Z uwagi na posiadane ograniczenia ubezpieczona uważała, że Komisja Lekarska na podstawie posiadanej dokumentacji powinna orzec o jej niezdolności do pracy, na okres 2 lat, bo stan jej zdrowia nie rokuje poprawy. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy do 31 maja 2019 r. Prawo do renty przyznane wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 28 stycznia 2019 r. i decyzją z 16 kwietnia 2019 r. Wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty ubezpieczona złożyła 24 kwietnia 2019 r., a w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego w celu stwierdzenia, czy istnieje niezdolność do pracy ubezpieczonej i w jakim stopniu, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 9 lipca 2019r. stwierdziła zdolność ubezpieczonej do pracy. Organ rentowy zaznaczył też, że uprzednio lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 5 czerwca 2019r. ustalił częściową niezdolność do pracy do 30 listopada 2019r. i wznowiono wypłatę renty od 1 czerwca 2019r. do 31 lipca 2019r. Od orzeczenia ubezpieczona zgłosiła sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS. Organ rentowy podnosił, że mając na względzie treść art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, który uzależnia prawo do renty m.in. od istnienia częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2019r. W tym stanie rzeczy organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje. Ubezpieczona L. G., przepraszam D. G. posiadała przyznane prawo do renty z tytułu części częściowej

niezdolności do pracy w okresie od 8 lipca 2009r. do 31 maja 2019r. W dniu 24 kwietnia 2019r. złożyła ona w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w B. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 5 czerwca 2019r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 30 listopada 2019r. Decyzją z dnia 21 czerwca 2019r. ZUS ustalił prawo ubezpieczonej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2019r. do 30 listopada 2019r., powołując się na powyższe orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 5 czerwca 2019 r. i rozpoznając wniosek ubezpieczonej z dnia 24 kwietnia 2019r. W dokumentacji lekarskiej ZUS znajduje się sprzeciw ubezpieczonej karta 188 od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 5 czerwca 2019r., w którym ubezpieczona kwestionowała przyznanie jej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy tylko na okres 6 miesięcy - od 1 czerwca 2019r. do 30 listopada 2019r. W rozpoznaniu tego sprzeciwu w postępowaniu administracyjnym komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 9 lipca 2019r. ustaliła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Decyzją z dnia 19 lipca 2019r. znak (...) organ rentowy, rozpoznając ten sam wniosek z 24 kwietnia 2019r., odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie wskazując daty od której odmowa ta ma miejsce. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy powołał się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS dnia 9 lipca 2019r., w którym to orzeczeniu komisja stwierdziła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Dlatego organ rentowy wskazał, że wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy załatwia się decyzją odmowną. Jednocześnie odrębną decyzją z tej samej daty, to jest z 19 lipca 2019r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wstrzymał wypłatę renty z urzędu od dnia 1 lipca..., przepraszam, od dnia 1 sierpnia 2019r., to jest od najbliższego terminu płatności świadczenia wskazując, iż w wyniku badania lekarz orzecznik ZUS orzekł, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, w związku z tym renta nie przysługuje. Te dość wyjątkowe okoliczności wskazują na to po pierwsze, iż organ rentowy w decyzji o wstrzymaniu wypłaty renty wadliwie powołał się na orzeczenie lekarza orzecznika, nie wskazując notabene daty tego orzeczenia, albowiem decyzja o odmowie przyznania prawa do renty rozpoznająca wniosek z 24 kwietnia 2019r. odwoływała się do orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 9 lipca 2019r. Ponadto wskazać należy, że w decyzji odmownej z 19 lipca 2019r. (...), rozpoznającej wniosek ubezpieczonej z 24 kwietnia 2019r., dotyczący ponownego ustalenia prawa do renty od 1 czerwca 2019r., organ odmówił ubezpieczonej prawa do renty, a zatem zakwestionował także swoją wcześniejszą decyzję z dnia 21 czerwca 2019r. rozpoznając wniosek ubezpieczonej z tej samej daty i przyznając ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2019r. do 30 września 2019r. Mając na względzie te okoliczności Sąd Okręgowy uznał, iż ostatecznie przedmiotem niniejszego procesu było prawo do renty ubezpieczonej w okresie od 1 czerwca 2019r., albowiem wbrew temu, co organ rentowy wskazywał w odpowiedzi na odwołanie decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 lipca 2019r. odmawiająca prawa do renty nie określała daty początkowej, od której organ rentowy odmawia renty, a w sytuacji, gdy rozpoznawała wniosek ubezpieczonej, gdy decyzja ta rozpoznawała wniosek ubezpieczonej z 24 kwietnia 2019r. uznać należy, że przedmiotem tego wniosku było przyznanie prawa do renty od dnia następnego po ustaniu dotychczas pobieranego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, które to prawo ustało z dniem 31 maja 2019 r. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego opartego na orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z dnia wy..., biegłych sądowych w składzie internista, reumatolog, psychiatra, psycholog kliniczny, neurolog oraz onkolog. W opinii z dnia 21 listopada 2019 roku, karta 17, 18 akt sprawy, biegli sądowi rozpoznali u ubezpieczonej następujące schorzenia: stan po leczeniu raka piersi prawej w 2008 roku, operacja CHTH [f00:24:11.176] oraz radioterapia, utrwalony obrzęk, obrzęk kończyny górnej prawej nierokujący poprawy z nawrotowymi stanami zapalnymi tej kończyny, polineuropatię czuciowo-odruchową, zaburzenia adaptacyjne, nadciśnienie tętnicze z powikłaniami sercowymi oraz nadwagę. Na podstawie przeprowadzonego badania przedmiotowego oraz analizy zebranego materiału lekarskiego, zebranego w aktach sprawy, i wyników badań dostarczonych przez ubezpieczoną oraz znajdujących się w aktach organu rentowego, biegli sądowi orzekli, że stan здо..., zdrowia ubezpieczonej czyni ją nadal częściowo okresowo niezdolną do pracy od zakończenia pobierania świadczenia, to jest od 1 czerwca 2019 roku do 31 maja 2021 roku. W ocenie biegłych sądowych w porównaniu z badaniami przeprowadzonymi poprzednio stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie, a podstawą uznania niezdolności do pracy ubezpieczonej były te same dowody, którymi dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym. Biegli nie podzielili orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, natomiast zgodzili się z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej, jednak wydłużyli okres częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej z uwagi na charakter schorzeń, na które ona cierpi. Zdaniem biegłych sądowych ubezpieczona wymaga leczenia w poradni zdrowia psychicznego z powodu zaburzeń psychicznych, które

pomimo leczenia nadal występują. Ponadto utrzymuje się u niej obrzęk kończyny górnej prawej dominującej z bólami, polineuropatią, osłabieniem siły mięśniowej tej kończyny z jej drętwieniem. Nadciśnienie tętnicze jest powikłane. W badaniu Echo serca z 2017 i 2018 roku EF równe 46, a badana zgłasza bardzo łatwe męczenie się, duszność wysiłkową i okresowe kołatanie serca. Biegli wskazali także, że obrzęk kończyny górnej prawej jest utrwalany i nie rokuje poprawy. Jednocześnie występują u niej nawrotowe stany zapalne kończyny górnej prawej, brak jest cech wznowy. Na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz po badaniu bezpośrednim biegli sądowi orzekli, że stopień naruszenia sprawności organizmu uzasadnia wobec ubezpieczonej orzeczenie długotrwałej niezdolności do pracy. W pisemnej opinii biegli sądowi opisali także szczegółowo swoje badania, które w ich ocenach uzasadniały orzeczenie częściowej niezdolności do pracy. Przykładowo w badaniu neurologa wskazano, że ubezpieczona ma nawracające obrzęki przedramienia prawego i dłoni prawej mro..., cierpi na mrowienie i drętwienie kończyny górnej prawej z uczuciem osłabienia oraz bóle tej kończyny. Stwierdzono obrzęk przedramienia i dłoni prawej. Odruchy z kończyny górnej, z kończyn górnych są osłabione, ale TE [f 00:28:00.304] równe R, odruchy z kończyn dolnych obustronnie zniesione. W badaniu, w opisie badania biegłego sądowego lekarza onkologa opisano szczegółowo stan zdrowia ubezpieczonej z utrzymującym się obrzękiem kończyny górnej prawej i z bólami i drętwieniem. Obrzy..., obrzęk kończyny górnej prawej jest utrwalony, nie rokuje poprawy. Zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych zgłosił w piśmie procesowym z dnia 28 stycznia organ rentowy. W piśmie tym organy rentowy podnosił, że przewodniczący komisji lekarskich ZUS nie akceptuje opinii biegłych o częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonej od 1 czerwca 2019 roku do 31 maja 2021 roku, gdyż jest to niezgodne z zasadami orzecznictwa lekarskiego. Organ rentowy powołał się na art. 12 Ustawy emerytalnej, zgodnie z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zdaniem o..., organu rentowego badana nie utraciła zdolności do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, pomimo stwierdzanych u niej schorzeń. Orga..., organ rentowy podnosił, że badana z wykształceniem średnim, technik ekonomista, pracowała jako pracownik administracyjny, pracuje na pełen etat jako pracownik biurowy, sekretarz sądowy, czym potwierdza swoją zdolność do pracy zarobkowej. Organ rentowy podnosił, że biegli w opinii nie odnieśli się do aktywności zawodowej ubezpieczonej. Organ rentowy w związku z tymi zastrzeżeniami wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych sądowych, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o oddalenie odwołania. Sąd, w ocenie Sądu Okręgowego moc dowodowa i wiarygodność dowodu z opinii biegłych sądowych były na tyle duże, iż pozwalały na wydanie w niniejszej sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia, a przede wszystkim na dokonanie us..., istotnych dla rozstrzygnięcia toczonego przez strony sporu ustaleń. W szczególności opinia w sposób merytoryczny i szczegółowo określała stan zdrowia ubezpieczonej, schorzenia, na które ona cierpi i wpływ tych schorzeń na stan czynnościowy organizmu ubezpieczonej i jej możliwości wykonywania zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Podkreślić należy, że opinię pisemną z dnia 21 listopada 2019 roku wydało 5 biegłych sądowych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń, na które cierpi ubezpieczona. Biegli przy formułowaniu ustaleń opinii i wniosków końcowych dokonali badania przedmiotowego ubezpieczonej, zanalizowali dokumentację medyczną i w oparciu o posiadaną specjalistyczną wiedzę medyczną wyrazili swój pogląd, co do aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonej i jej możliwości zarobkowych. Podkreślić należy, że zastrzeżenia organu rentowego nie miały w istocie merytorycznego charakteru, a stanowiły zwykłą polemikę z ustaleniami biegłych sądowych. Organ rentowy odwoływał się do odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej dokonanej przez Komisję Lekarską ZUS, a twierdzenie o tym, że biegli sądowi nie odnieśli się do aktywności zawodowej ubezpieczonej jest oczywiście bezpodstawne, albowiem na stronie pierwszej opinii biegli zaznaczyli, iż ubezpieczona jest pracownikiem administracyjnym, wykonującym pracę na stanowisku sekretarza sądowego i odnotowali fakt aktywności zawodowej ubezpieczonej, zatem nie ma żadnych podstaw do..., nie było żadnych podstaw do formułowania twierdzenia, iż biegli sądowi nie uwzględnili faktu aktywności zawodowej ubezpieczonej, którą zresztą ubezpieczona realizuje w ramach zachowanej częściowej zdolności do pracy, albowiem jak wynika z orzeczenia biegłych sądowych z ich opinii, ubezpieczona jest tylko częściowo niezdolna do pracy. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazuje, iż na karcie 305 akt rentowych ubezpieczonej prowadzonych przez ZUS, znajduje się wywiad zawodowy na stanowisku sekretarza sądowego, w którym wskazuje się, że przy pracy na tym stanowisku wymagana jest sprawność obu rąk, praca na tym stanowisku charakteryzuje się wymuszoną pozycją i kwalifikowana jest jako średnio ciężka, samodzielna, wymagająca szczególnej koncentracji w warunkach na

szczególne obciążenia psychiczne. W tym kontekście należy także oceniać opinię biegłych sądowych, którzy podkreślali że ubezpieczona cierpi na utrwalony obrzęk kończyny górnej prawej nierokujący poprawy, z nawrotowymi stanami zapalnymi tej kończyny, polineuropatię czuciowo odruchową, a także zaburzenia adaptacyjne, nadciśnienie tętnicze z powikłaniami sercowymi i nadwagę. Zatem Sąd Okręgowy uznał wniosek biegłych sądowych, co do częściowej okresowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za w pełni merytoryczny, logicznie uzasadniony i także w aspekcie medycznym. Z tego względu Sąd Okręgowy dokonał ustalenia, iż ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy w okresie wskazanym w pisemnej opinii biegłych sądowych z dnia 21 listopada 2019 r. Dokonując subsumpcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego na podstawie dowodu opinii biegłych i dokumentów zebranych w aktach rentowych, Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z art. 57, ust. 1, punktami 1, 3 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki. Po pierwsze jest niezdolny do pracy, po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, po trzecie niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w ust. 3, art. 57 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów i po czwarte nie ma ustalonego prawa do emerytury z funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania. Jediną przesłanką, która sporna była między stronami, było istnienie, występowanie u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Pozostałe przesłanki pozytywne i negatywne nie były sporne między stronami. W związku z tym, iż na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych, Sąd ustalił, iż ubezpieczona jest okresowo częściowo niezdolna do pracy, to na podstawie art. 477 ze znacznikiem 14 paragraf 2 k.p.c. w zw. z art. 57 oraz art. 12 i 13 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. pozycja 53, zmienił w pkt. 1 sentencji wyroku zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej D. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2019 r. do 31 maja 2021 r. Sąd widział tutaj potrzebę orzeczenia o całości wniosku ubezpieczonej o ponowne ustalenie prawa do renty, czyli do odniesienia się do okresu od 1 czerwca 2019 r., albowiem jak wynikało z decyzji, o czym już Sąd wcześniej zaznaczył, odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty i powołującej się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, organ rentowy odmówił prawa do renty bez wskazania daty początkowej tej odmowy, zatem należy uznać, że zakwestionował własną decyzję z 21 czerwca 2019 r. i odmowa dotyczyła całego okresu objętego wnioskiem, a więc od 1 czerwca 2019 r., dlatego prawo ubezpieczonej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należało potwierdzić także w okresie, za który ubezpieczonej wypłacono rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a więc za okres od 1 czerwca 2019 r. do 31 lipca 2019 r. W pkt. 2 wyroku na podstawie art. 118, ust. 1a Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Z opinii biegłych sądowych wynikało, że dysponowali oni tym samym materiałem dowodu dowodowym lekarskim, który pozostawał w dyspozycji organów orzeczniczych ZUS, zatem wadliwe orzeczenie komisji lekarskiej, na których oparte były zaskarżone decyzje, kreowało w sposób oczywisty odpowiedzialność organu rentowego, albowiem organy orzecznicze ZUS w szczególności komisja lekarska, bo lekarz orzecznik potwierdził częściową niezdolność do pracy, komisja lekarska ZUS, miała w pełni obiektywną możliwość ustalenia rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonej i potwierdzenia jej częściowej niezdolności do pracy. Oczywistym jest także, że stwierdzenie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, będzie kreowało obowiązek wypłaty świadczeń ubezpieczonej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 1 sierpnia 2019 r., czyli od dnia, w którym świadczenia rentowe nie zostały jej wypłacone w wyniku decyzji, jednej z zaskarżonych decyzji wstrzymującej wypłatę renty. Na tym ogłoszenie ustne uzasadnienia zakończono.